

Télnek hosszú gyarmatán

Fekete záporban gőzöl a föld,
 még forró az ősz,
 októberi szúnyog sír lámpád előtt,
 de lombja vész a parknak,
 sziennaverés lombja.
 Íme, a nyirkos, megtapodott palást,
 a csípőről lecsúszó ingváll,
 nem veszi fel viselője többé.
 Meztelen halála előtt a vértanú kőrís,
 vetkezik ártatlan juharcád,
 egyik sem tudja ítéletét.
 S a víz felől, mélységes lapályról
 kúszva lassan a köd megindul,
 őrhelyén veri repedt kolompját egy fácán,
 torkában rémült, felgyújtott éjjél a futókkal,
 míg elönt tornyot, kéményeket merítő áradat
 télnek hosszú gyarmatán.

Kívül

Végső ez a sánc, nem léphetek át romlékony vonalán,
 üres a bölcső kerek talpán ring s megáll,
 portölcsért hintáztatok homályló tenyeremben,
 üvegében a mennyig
 egy csigalépcső orsózik fel, szecessziós korlát.
 Hová jutok?
 A tétovázás pillanatában
 újrászántott mezsgye fodrozódik fölém,
 újonnan támadt vallás és újból elmúló,
 s egyre cserélik helyüket a sáros hullámverésben
 országalma, kard, foggal megpróbált arany.
 Kihez tartozom, kikhez?
 Válaszuk nem érkezik, jelvényük leolvad rólam.
 Vajákos érthet a kígyó-hajlékony szavakhoz,
 jó füvekhez,
 egyenlőn a hallgatag vagy palástban járó hatalomhoz,

*de én kívülrekedtem céhen és mesterségen,
kívül a szurkos méhű üstön.
Kárhozott bennem a háromság, hármás idegenség,
nincs többé kötés, nincsen oldozás.*

Kő súlya, vasnak íze

*Úgyis szemed sarkában ül,
és kívül marad
minden ballisztikán,
elérni nem tudod,
csak mozgását vigyázni, míg élsz.
Örvényes álmod felett csügg,
nincs szeme, hogy lessen téged,
késhegynyi rés a felhőn,
párás mennyezeten.
Bundás, fekete potrohába fogad,
véredből a vért,
igéidből az élő lelket
észrevétlen meríti ki,
sebet nem üt rajtad,
mirigyéből húz vékony,
végtelen szálat,
azon ereszti le vedreckséjét.
Kit megérint, poklos lesz,
kit elkerül,
kő súlyát, ütését nem értheti,
vas ízét nem érzi ínyén.
Te szabadságot akarsz,
ő benned birodalmat.*